

Det er jo foregaaet paa den Maade, at de har overtaget den, ved at der ligesom er sluttet en Overenskomst mellem Ministeriet og Menighedsraadet om, at Menigheden bragte Ofre for at faa Kirken i Stand ved at give Afkald paa en Del af de Beløb, man havde skullet bruge ved Restaureringen paa Grund af de Forsømmelser, der var sket i tidligere Tid, mod at Staten traadte hjælpende til med et Bidrag. Nu ser jeg i Anmærkningerne til Finanslovsforslaget, at den højtærede Minister har opført et Beløb paa 9 000 Kr., der skulde tages af Præstelønningskassen. Jeg rettede en Tak til Ministeren for hans gode Villie til at hjælpe paa Forholdene i Hundstrup, men jeg vil rigtignok sige, at Maaden, det er sket paa, kan jeg ikke billige. For det første er Beløbet kun ansat til 9 000 Kr., og for det andet maa jeg mene, at Beløbet skal afholdes af Statskassen, ikke af Præstelønningskassen. Jeg haaber, at den højtærede Kirkeminister vil vise sin Velvillie videre frem, saaledes at han til anden Behandling af Finanslovsforslaget vil stille Forslag om, at der optages en Bevilling, ikke paa 9 000, men mindst paa 12 000 Kr., saaledes at Beboerne virkelig kan faa noget til Gengæld for det, de selv skal udrede.

Der var i Gaar en Del Tale om Industriens daarlige Stilling for Tiden paa Grund af Kronens stærke Stigning. Man drøftede jo dette Forhold ret stærkt i Aftes, og Resultatet af det, der blev sagt, kan man sige er den Kendsgerning, at man saa, at Arbejdsløsheden steg fra Uge til Uge ret forfærdende. Det forekommer mig jo ogsaa, at man maa se det Forhold saaledes, at hvis der skal hjælpes paa det Punkt, maa det være ud fra den Betragtning, at vi ikke har Raad til at have en saa stor Arbejdsløshed, det har hverken de, det gaar ud over, eller Samfundet som Helhed, og at der derfor er Grund til ikke alene at overveje, men virkelig at komme med positive Forslag, saa der kan ske en Ændring paa det Punkt. Vi har jo alle været klare over, at naar Kronen skulde bringes i Pari, maatte man bringe Ofre fra de forskellige Erhvervs Side, det er af den Slags Ting, der ikke kan gaa ganske sporløst hen. Det har ogsaa vist sig, at det har voldet Vanskeligheder mange Steder; ingen havde jo tænkt sig, at det skulde gaa i en saadan Fart. Men naar nu Kronen er kommet i en Værdi af over 90 Ø., tror jeg, man fra alle Sider er enig om, at vi lige saa godt kan tage det sidste Snuftag med det samme, saaledes at vi kan faa stabile Forhold. Thi før man faar det, kan man ikke vente, at der i de forskellige Erhverv kan

komme nogen Stabilitet, og at man kan rette sig efter de Forhold, der foreligger.

Selvfølgelig er det heller ikke gaaet sporløst hen over Landbruget, idet det har vist sig, at ved den stærke Kronestigning er Priserne paa Landbrugsprodukterne gaaet meget stærkt ned, medens Landbrugets Udgifter ikke har kunnet komme ned i tilsvarende Grad. Renterne, Skatterne, Arbejdslønnen og forskelligt andet er ikke kommet ned, de Udgifter har været faste, hvorimod Indtægterne har været meget stærkt svingende. Der er nemlig den Forskel paa Landbrugets Produkter og andet, at naar Kronen gaar i Vejret, virker det øjeblikkeligt, da man alene er afhængig af Verdensmarkedets Priser, og det har jo ogsaa vist sig, at de, der har købt Landejendomme i de seneste Aar, hvor Kronen stod i 60 og derunder, har meget vanskeligt ved at klare sig. Der har ikke været Krise paa den Maade, at mange har maattet gaa fra deres Ejendomme endnu, men jeg er ganske overbevist om, at vi snart vil komme ind i den Krise, og at der kan være lige saa god Grund til at tale om Landbrugskrise som om Industrikrise.

Thi det vil jo være forstaaeligt, at naar de, der har købt Ejendomme til disse store Priser, skal betale Renter og Skatter i hele Kroner og ikke i halve eller $\frac{3}{4}$ Kroner, kan der ikke blive Balance paa deres Regnskab, og det skal nok vise sig, naar vi nu kommer til Januar—Februar, hvor Skatteligningerne skal lægges, at der i det Aar, der er gaaet, er Minus for mange Landmænd. Saa er der en Ting til, og det er, at Landmanden kan jo ikke saadan pludselig lukke Forretningen, fordi der bliver daarlige Tider. Han maa holde den i Gang, saa længe han kan, og naar han ikke kan længere, maa han gaa fra Gaarden, og saa er der en anden, der overtager den. Saa kommer man ned til andre Prisforhold for Ejendommen, og denne næste Mand kan maaske klare sig. Men det er svært og vanskeligt for de Mennesker, det gaar ud over. Det er ikke min Mening at gøre mig til Talsmand for at skære Kronen ned og lægge den fast ved en lavere Værdi end Guldpariteten, men jeg vil bare nævne det, for at man skal forstaa, at det ogsaa for Landbruget vil blive svære Tider, vi gaar i Møde.

Man taler om, at Prisfaldet ikke er kommet, man har ikke mærket meget til, at noget er blevet billigere. En Del er Priserne jo faldet forskellige Steder, ogsaa i Detailhandelen, det skal man ikke under-